

Houvast

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking

Harlan Coben

Houvast

Elke familie heeft zijn geheimen...

Eerste druk 2008
Eenentwintigste druk 2019

ISBN 978-90-225-8777-5
ISBN 978-94-609-2664-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Hold Tight*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Robert Jones / Arcangel Images / HH
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2008 by Harlan Coben
© 2008 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Marianne was aan haar derde tequila en dacht na over haar eindeloze inzet om de laatste goede dingen van haar waardeloze leven om zeep te helpen toen de man naast haar uitriep: ‘Luister, meisjes, de schepping en de evolutie zijn volledig compatibel.’

Spatjes van zijn speeksel kwamen in Mariannes hals terecht. Ze trok een vies gezicht en keek opzij. Hij had een grote borstelsnor die rechtstreeks uit een pornofilm uit de jaren zeventig afkomstig leek. Hij zat rechts van haar. Het veel te blonde blondje met het droge strohaar, dat hij probeerde te imponeren met zijn opzweepende geklets, zat links van haar. Marianne was het ongelukkige plakje beleg tussen hun kleffe sandwich.

Ze probeerde de twee te negeren. Ze tuurde in haar glaasje alsof het een diamant was die ze voor een verlovingsring uitzocht. Marianne hoopte dat ze de snor en de vrouw met het strohaar op die manier zover zou krijgen dat ze ergens anders gingen zitten. Dat deden ze niet.

‘Je bent niet goed snik,’ zei Strohaar.

‘Luister nou.’

‘Oké, ik luister. Maar ik denk ook dat je niet goed snik bent.’

Marianne zei: ‘Misschien wil je van kruk ruilen, zodat jullie naast elkaar kunnen zitten?’

De snor legde zijn hand op haar arm. ‘Wacht nou even, dametje, ik wil dat jij dit ook hoort.’

Marianne wilde protesteren, maar misschien was het gemakkelijker om dat niet te doen. Ze richtte haar aandacht weer op haar glaasje.

‘Goed dan,’ zei de snor. ‘Jullie kennen het verhaal van Adam en Eva, oké?’

‘Natuurlijk,’ zei Strohaar.

‘Geloof je dat verhaal?’

‘Over dat hij de eerste man was en zij de eerste vrouw?’

‘Ja.’

‘Shit, nee. Jij wel?’

‘Ja, natuurlijk.’ Hij streelde zijn snor alsof die een beestje was dat gekalmeerd moest worden. ‘De Bijbel vertelt ons dat het zo is gebeurd. Eerst kwam Adam en daarna werd Eva gemaakt uit een van zijn ribben.’

Marianne nam een slokje. Ze had vele redenen om te drinken. Meestal dronk ze om zich te vermaken. Ze was in massa’s tenten als deze geweest, in de hoop iemand te ontmoeten en dat er dan meer van zou komen. Vanavond had ze het idee dat ze hier met een man weg zou gaan al lang opgegeven. Ze dronk om zichzelf te verdoven en het wilde verdomme maar niet lukken. Het wezenloze geklets leidde haar in ieder geval af nu ze ernaar luisterde. Het maakte de pijn minder.

Ze had er een zootje van gemaakt.

Zoals altijd.

Haar hele leven was ze op de vlucht geweest voor alles wat goed en fatsoenlijk was, op zoek naar de volgende onbereikbare roes, een permanente staat van verveling die werd doorbroken door een paar meelijwekkende hoogtepunten. Iets wat goed was had ze naar de bliksem geholpen, en toen ze had geprobeerd het terug te krijgen, nou, toen had Marianne dat ook verprutst.

In het verleden had ze de mensen gekwetst die haar het dierbaarst waren. Haar exclusieve clubje van mensen die ze emotioneel had beschadigd... zij van wie ze het meest hield. Maar tegenwoordig, dankzij haar opleving van gekte en egoïsme, was ze zelfs in staat volkomen onbekenden aan haar lijst van slachtoffers van haar emotionele bloedbad toe te voegen.

Om de een of andere reden leek het erger om onbekenden te kwetsen. We kwetsen degenen die we liefhebben, dat doen we allemaal, of niet soms? Maar het was smakeloos om onschuldige onbekenden te kwetsen.

Marianne had een leven verwoest. Misschien wel meer dan één leven.

Waarom?

Om haar kind te beschermen. Tenminste, dat dacht ze.

Stomme trut.

‘Oké,’ zei de snor, ‘Adam nam Eva, of hoe ze dat toen verdomme ook noemden.’

‘Seksistisch gelul,’ zei Strohaar.

‘Maar het woord van God.’

‘Dat later werd tegengesproken door de wetenschap.’

‘Wacht nou even, dametje. Laat me uitpraten.’ Hij stak zijn rechterhand op. ‘We hebben Adam...’ Hij stak zijn linkerhand op. ‘... we hebben Eva, én we hebben het paradijs, ja?’

‘Ja.’

‘Nou, Adam en Eva krijgen twee kinderen, Kaïn en Abel. En dan vermoordt Abel Kaïn.’

‘Kaïn vermoordt Abel,’ corrigeerde Strohaar hem.

‘Weet je dat zeker?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen, dacht erover na. Maar hij schikte zich. ‘Oké, jij je zin. Een van de twee wordt vermoord.’

‘Abel wordt vermoord. Door Kaïn.’

‘Weet je het echt zeker?’

Strohaar knikte.

‘Goed, dan houden we Kaïn over. Nu is de grote vraag: met wie heeft Kaïn zich voortgeplant? Ik bedoel, de enige andere vrouw is Eva, en die wordt al een jaartje ouder. Dus hoe heeft de mensheid het dan overleefd?’

De snor zweeg alsof hij op applaus wachtte. Marianne rolde met haar ogen.

‘Begrijpen jullie het dilemma?’

‘Misschien had Eva nog een kind. Een meisje.’

‘Dus Kaïn ging met zijn eigen zusje naar bed?’ vroeg de snor.

‘Natuurlijk, waarom niet? In die tijd deed iedereen het met iedereen, of niet soms? Ik bedoel, Adam en Eva waren de eersten. Er moest toen wel incest zijn.’

‘Nee,’ zei de snor.

‘Nee?’

‘De Bijbel verbiedt incest. Het antwoord is te vinden in de wetenschap. Dát bedoel ik. Wetenschap en religie kunnen naast elkaar bestaan. Het gaat allemaal om Darwins evolutietheorie.’

Strohaar leek nu echt geïnteresseerd. ‘Hoe dan?’

‘Denk erover na. Waar komt de mens vandaan volgens al die darwinisten?’

‘Van de primaten.’

‘Precies, de apen en de gorilla’s en al die beesten. Hoe dat ook, Kaïn wordt verstoten en hij wandelt in zijn eentje over deze prachtplaneet. Letten jullie nog op?’

De snor tikte met zijn vinger op Mariannes arm om zeker te weten dat ze nog luisterde. Traag keek ze naar hem op. Scheer die porrenosnor af, dacht ze, en misschien wordt het nog wat tussen ons.

Ze haalde haar schouders op. 'Ik luister.'

'Mooi zo.' Hij glimlachte en trok zijn ene wenkbrauw op. 'En Kaïn is een man, ja?'

Strohaar wilde meer aandacht. 'Ja.'

'Met normale mannelijke behoeftes, ja?'

'Ja.'

'Dus hij wandelt wat rond. En hij voelt een kriebeling in zijn onderbuik. Zijn natuurlijke behoeften. En op een dag, als Kaïn door het bos loopt...' Weer een glimlach, en de wijsvinger die over de snor streek. '... ziet hij daar opeens een aantrekkelijke aap. Of een gorilla. Of een orang-oetang. Of een chimpansee.'

Marianne staarde hem aan. 'Je maakt zeker een grapje, hè?'

'Nee. Denk erover na. Kaïn komt een exemplaar van de apenfamilie tegen. Die komen het dichtst in de buurt van de mens, toch? Hij bespringt een van de vrouwtjes en ze... nou ja, je weet wel.' Hij stak zijn handen op en applaudisseerde geluidloos voor het geval ze hem niet begrepen. 'En dan raakt die primate zwanger.'

'Dat is walgelijk,' zei Strohaar.

Marianne richtte haar aandacht op haar glas, maar de man tikte haar weer op haar arm.

'Zie je de logica er dan niet van in? De primate jongt. Half aap, half mens. Het is nog steeds een aapachtige, maar langzaam maar zeker, in de loop der tijd, dringt de dominante mens zich steeds meer op de voorgrond. Begrijp je? *Voilà!* De evolutie en de schepping komen samen.'

Hij glimlachte alsof hij een gouden medaille verwachtte.

'Dus als ik het goed begrijp,' zei Marianne, 'is God tegen incest maar vindt Hij bestialiteit oké?'

De snor kwam van zijn kruk en gaf haar een belerend 'tut-tut'-klopje op haar schouder.

'Wat ik jullie probeer uit te leggen is dat al die wijsneuzen met hun doctorstitels die geloven dat religie niet kan samengaan met de wetenschap niet genoeg fantasie hebben. Dát is het grote probleem. Wetenschappers turen alleen maar in hun microscopen en godsdienstgeleerden lezen alleen de woorden die op de pagina staan. Geen van beiden zien ze door de bomen het bos nog.'

'Dat bos,' zei Marianne, 'is dat hetzelfde bos waar we die aantrekkelijke aap tegenkwamen?'

Opeens veranderde de atmosfeer. Of misschien verbeeldde Marianne het zich. De snor hield op met praten en bleef haar lange tijd aankijken. Dat beviel Marianne niet. Er was iets aan de hand. Er zat

iets scheef. Zijn ogen waren zwarte glazen knikkers zonder lichtjes erin, alsof iemand ze zo maar in zijn hoofd had gedrukt en er geen leven in zat. Hij knipperde ermee en bracht zijn gezicht dichterbij het hare.

Bleef haar aankijken.

‘Meisje toch, zit je te huilen?’

Marianne draaide zich om naar de vrouw met het strohaar. Die zat haar ook aan te staren.

‘Ik bedoel, je ogen zijn rood,’ ging hij door. ‘Ik wilde je niet lastigvallen of zoiets. Maar, ik bedoel, voel je je wel goed?’

‘Ik voel me best,’ zei Marianne, hoewel het haar opviel dat haar stem meer sleepte dan zonet. ‘Ik wil gewoon rustig mijn glaasje drinken.’

‘Maar natuurlijk, dat begrijp ik.’ Hij stak zijn handen op. ‘Ik wilde je echt niet storen.’

Marianne bleef naar haar glas kijken. Ze wachtte totdat ze vanuit haar ooghoek iets zou zien bewegen. Maar dat gebeurde niet. De man met de snor stond nog steeds naast haar.

Ze nam een flinke slok uit haar glas. De barkeeper droogde een bierpul af met het gemak van iemand die dat veel vaker had gedaan. Het zou haar niet eens hebben verbaasd als hij er even in had gespuugd, zoals ze dat in oude westerns deden. Er brandde weinig licht in de bar. Tegenover haar, achter de tientallen flessen, was de donkere spiegel die ze in vrijwel alle bars hadden en waarin je je medeklanten in een zacht en dus flatterend licht kon bespieden.

Marianne bekeek de man met de snor in de spiegel.

Hij stond naar haar te kijken. Haar blik boorde zich in die levenloze ogen in het spiegelglas en ze kon hem niet meer losmaken.

Langzaam kwam er een glimlach op het sturende gezicht en er ging een kille tochtvlaag langs haar nek. Toen zag Marianne dat hij zich omdraaide en naar de deur liep, en toen hij weg was slaakte ze een zucht van opluchting.

Ze schudde haar hoofd. Kain die zich voortplant met een aap... het is goed met je, vriend.

Haar hand ging naar haar glas. Het glas trilde. Leuke afleiding, die maffe theorie, maar erg lang kon ze zich niet losmaken van de akelige gedachten die ze had.

Ze dacht na over wat ze had gedaan. Had ze het op dat moment echt een goed idee gevonden? Had ze het wel goed doordacht... de prijs die ze ervoor moest betalen, de consequenties voor anderen, de levens die voor altijd anders zouden worden?

Waarschijnlijk niet.

Er waren gewonden gevallen. Er was onrecht geschied. Er was sprake geweest van blinde woede, van een brandend, primitief verlangen naar wraak. En het had allemaal niets met het Bijbelse – of evolutionaire, desnoods – ‘oog om oog’-gedoe te maken gehad... want hoe hadden ze het ook alweer genoemd wat ze had gedaan?

Massale vergelding.

Ze deed haar ogen dicht, wreef erin. Haar maag borrelde. Stress, nam ze aan. Ze opende haar ogen weer. Het leek nu donkerder in de bar. Haar hoofd begon te tolleren.

Daar was het nog veel te vroeg voor.

Hoeveel had ze gedronken?

Ze greep de rand van de bar vast zoals je dat doet op avonden als deze, wanneer je gaat liggen nadat je te veel hebt gedronken, het bed begint te draaien en je de zijanten vastgrijpt omdat je bang bent dat de middelpuntvliedende kracht je uit het dichtstbijzijnde raam zal slingeren.

Het borrelen in haar maag werd erger. Toen gingen haar ogen wijd open. Een flits van pijn reet haar maag uiteen. Ze deed haar mond open, maar de schreeuw bleef steken in haar keel, die door de verblindende pijn werd dichtgeknepen. Marianne sloeg voorover op de bar.

‘Alles oké met je?’

De stem van Strohaar. Van heel ver weg. De pijn was afgrijselijk. De ergste die ze had gevoeld sinds... nou, sinds ze haar kind had gebaard. Een kind baren... de kleine beproeving die God voor je in petto heeft. Want raad eens... dat wezentje waarvan je zielsveel moet houden en waar je goed voor moet zorgen? Wanneer het ter wereld komt, geeft dat een pijn waar je geen idee van hebt!

Leuke manier om je relatie met je kind te beginnen, vind je niet?

Ze vroeg zich af wat de Snor ervan zou maken.

Scheermesjes – zo voelde het – sneden haar aan stukken alsof ze zich een weg dwars door haar lijf baanden. Normaal nadenken kon ze niet meer. De pijn was allesoverheersend. Ze vergat zelfs wat ze had gedaan, de schade die ze had veroorzaakt, niet alleen nu, vandaag, maar gedurende haar hele leven. Haar ouders waren getekend en vroeg oud geworden door haar roekeloosheid in haar tienertijd. Haar eerste man was bezwaken onder haar voortdurende ontrouw, haar tweede door de manier waarop ze hem behandelde, en toen had ze haar kind gekregen, de weinige mensen met wie ze langer dan een paar weken bevriend was geweest, de mannen die ze had

gebruikt voordat ze de kans kregen háár te gebruiken.

De mannen. Misschien ging dat ook wel om vergelding. Doe ze pijn voordat ze jou pijn doen.

Ze wist zeker dat ze zo meteen moest overgeven.

‘Wc,’ kon ze nog net zeggen.

‘Ik help je.’

Strohaar weer.

Marianne voelde dat ze van haar kruk ging vallen. Maar twee sterke handen pakten haar onder haar oksels en hielden haar overeind. Iemand – Strohaar – nam haar mee naar achteren. Wankelend schuifelde ze naar de wc’s. Haar mond was kurkdroog. Door de pijn in haar maag kon ze onmogelijk rechtop staan.

De sterke handen hielden haar vast. Marianne bleef naar de grond kijken. Het was donker. Het enige wat ze zag waren haar schuifelende voeten, die amper van de grond kwamen. Ze probeerde op te kijken, zag de wc-deur niet zo ver voor zich uit en vroeg zich af of ze het zou halen. Ze haalde het.

En toen liepen ze door.

Strohaar hield haar nog steeds vast onder haar oksels. Ze stuurde Marianne langs de wc-deur. Marianne probeerde te blijven staan. Haar hersenen reageerden niet op het commando. Ze wilde iets roepen, tegen haar reddende engel zeggen dat ze de wc-deur al voorbij waren, maar haar mond gehoorzaamde evenmin.

‘Deze kant op,’ fluisterde de vrouw. ‘Dat is beter.’

Beter?

Ze voelde de stalen stang van de nooduitgang tegen haar heup. De deur ging open. De achteruitgang. Goed idee, dacht Marianne. Waarom zou ze de wc onderkotsen? Ze kon het beter in het steegje achter de bar doen. Kreeg ze meteen wat frisse lucht. Frisse lucht was goed. Misschien zou ze daarvan opknappen.

De deur zwaaide helemaal open en sloeg met een klap tegen de buitenmuur. Marianne strompelde naar buiten. De frisse lucht voelde inderdaad goed. Niet geweldig. Ze had nog steeds pijn. Maar de koele buitenlucht op haar gezicht was aangenaam.

Dat was het moment dat ze het busje zag.

Een wit busje met getinte ruiten. De achterdeuren stonden open, als een muil die haar in één hap wilde verslinden. En daar, naast de ene deur, stond de man met de snor, die Marianne vastpakte en in het busje wilde duwen.

Marianne probeerde zich los te wringen, maar het had geen zin.

De snor gooide haar achterin alsof ze een zak aardappelen was.

Met een bons kwam ze op de stalen vloer terecht. Hij kroop ook achterin, trok de deuren dicht en boog zich over haar heen. Marianne rolde zich op in foetushouding. Haar maag deed nog steeds pijn, maar de angst die ze nu voelde was erger.

De man trok zijn nepsnor af en glimlachte naar haar. Het busje kwam in beweging. Strohaar zat zeker achter het stuur.

‘Hallo, Marianne,’ zei hij.

Ze kon zich niet bewegen, kreeg geen adem. Hij kwam naast haar zitten, balde zijn vuist en sloeg haar hard in haar maag.

Als de pijn daarvoor erg was geweest, dan kreeg die nu een nieuwe dimensie.

‘Waar is de video?’ vroeg hij.

En toen begon hij haar echt pijn te doen.

1

‘Weten jullie zeker dat je dit wilt?’

Er zijn van die momenten dat je van een rotsklif het ravijn in rent. Zoals in die tekenfilms van Loony Tunes, waarin Wile E. Coyote hard over de rand van het rotsklif rent, blijft doorrennen als hij al in de lucht hangt, dan stopt, omlaag kijkt, weet dat hij in het ravijn zal storten en niets kan doen om het te voorkomen.

Maar soms, of meestal, eigenlijk, is de situatie minder duidelijk. Dan is het donker en ben je vlak bij de rand van het ravijn, maar je beweegt je langzaam, want je weet niet goed welke kant je op loopt. Je doet je stappen behoedzaam, maar toch zijn het die van een blinde op onbekend terrein. Je weet niet hoe dicht je bij de rand bent, of waar de rulle grond onder je voeten kan wegschuiven, of dat je maar even hoeft weg te glijden om opeens in het duister te verdwijnen.

Hier moest Mike aan denken toen hij wist dat Tia en hij op die rand van dat ravijn stonden... toen die computerjongen, een jonge blaaskaak met haar als een vogelnest, armen zonder spieren maar vol tatoeages en vingers met lange, vuile nagels, naar hen opkeek en die vraag stelde op een toon die veel te onheilspellend was voor iemand van zijn leeftijd.

Weten jullie zeker dat je dit wilt...?

Ze hoorden geen van drieën thuis in deze kamer. Goed, Mike en Tia Baye – uitgesproken als *bye* zoals in *goodbye* – waren in hun eigen huis, een *split-level* McMansion in een buitenwijk van Livingston, maar deze slaapkamer was voor hen vijandig gebied, streng verboden terrein. Er stonden nog verrassend veel dingen die aan vroeger herinnerden. De ijshockeybikers waren niet opgeborgen, maar hoewel ze altijd een prominente plaats hadden ingenomen, leken ze zich nu achter op de plank verscholen te hebben. De posters van Jaromir Jagr en zijn latere idool Chris Drury hingen nog aan de muur, maar ze waren verbleekt door het zonlicht, of misschien wel door gebrek aan belangstelling.

Mike dacht aan vroeger. Hij herinnerde zich nog goed dat zijn

zoon Adam *Goosebumps* las, en Mike Lupica's boek over sportende kinderen die allerlei onmogelijke obstakels overwonnen. Toen las hij de sportkrant zoals een schriftgeleerde de Talmoed spelde, vooral de ijshockeyuitslagen. Als ze naar Madison Square Garden gingen, had Adam er altijd op gestaan dat ze naderhand bij de spelersuitgang in 32nd Street bij Eighth Avenue bleven wachten, om zijn pucks te laten signeren.

Dat was allemaal verdwenen, zo niet uit deze kamer, dan wel uit het leven van zijn zoon.

Adam was die dingen ontgroeid. Dat was normaal. Hij was geen kind meer maar een puber, een die te snel en te hard op de volwassenheid af stooft. Maar zijn slaapkamer leek nog niet bereid hem daarin te volgen. Mike vroeg zich af of die voor zijn zoon een band met het verleden vormde, en of Adam nog steeds troost in zijn zorgeloze kindertijd vond. Misschien verlangde Adam diep in zijn hart wel terug naar die tijd, toen hij nog arts wilde worden, net als zijn goeie ouwe pa, toen Mike nog de held van zijn zoon was.

Maar dat was niet reëel meer.

De computerjongen – Mike kon zich niet herinneren hoe hij heette; Brett of zoiets – herhaalde zijn vraag. 'Weten jullie het zeker?'

Tia had haar armen over elkaar geslagen. Haar gezicht stond nors, onverzettelijk. Mike vond dat ze er ouder uitzag, maar niet minder mooi. Er klonk geen twijfel door in haar stem, wel een lichte boosheid.

'Ja, we weten het zeker.'

Mike zei niets.

Het was vrij donker in de slaapkamer van hun zoon; alleen de bureaulamp was aan. Ze spraken op fluisterton, ook al was het uitgesloten dat iemand hen zou zien of horen. Jill, hun dochter van elf, was op school, en Adam, hun zoon van zestien, was met school op een tweedaagse trip. Hij had niet mee gewild, natuurlijk niet, want dit soort dingen was hem tegenwoordig veel te tam. Maar de school had het verplicht gesteld en zelfs de lamlendigste van zijn lamlendige vrienden moest mee, dus konden ze daar met zijn allen gaan zitten klagen over hoe tam het gebeuren was.

'Jullie weten hoe het werkt, hè?'

Tia knikte in exact hetzelfde ritme waarmee Mike zijn hoofd schudde.

'De software registreert alle toetsenbordaanslagen van jullie zoon,' zei Brett. 'Aan het eind van de dag wordt alles bij elkaar ge-

pakt en als een rapport per e-mail naar jullie toe gestuurd. Het laat jullie alles zien: alle websites die hij heeft bezocht, alle e-mails die hij heeft verstuurd en ontvangen, al zijn berichten in de chatboxen... Als Adam een Powerpoint-bestand of Word-document maakt, krijgen jullie dat ook te zien. Alles. Jullie kunnen hem zelfs live volgen, terwijl hij achter zijn computer zit, als je dat wilt. Dan moeten jullie deze optie aanklikken.'

Hij wees naar een rood icoontje met de tekst LIVE SPY! op het scherm van zijn eigen laptop. Mike liet zijn blik door de slaapkamer gaan. De ijshockeybikers grijnsden hem toe. Het verbaasde Mike dat Adam ze niet had opgeborgen. Mike had zelf ijshockey op Dartmouth College gespeeld. Hij was ingelijfd door de New York Rangers, had een jaar voor hun Hartford-team gespeeld en was zelfs twee keer in de hoofdcompetitie uitgekomen. Zijn liefde voor ijshockey was overgegaan op Adam. Adam schaatste al toen hij drie was. Hij werd keeper bij de junioren. Het verroeste doel stond nog steeds buiten, op de oprit, met het net dat was vergaan door de elementen. Mike had daar heel wat uurtjes pucks op het doel van zijn zoon geschoten. Adam was geweldig geweest, een gegarandeerde gegadigde voor een sportbeurs, en toen, een half jaar geleden, was hij er opeens mee opgehouden.

Van de ene op de andere dag. Hij had zijn stick neergelegd, zijn beenbeschermers en masker afgedaan en had gezegd dat hij er geen zin meer in had.

Was het toen begonnen?

Was dat het eerste signaal van het verval geweest, van Adams afzondering? Mike had geprobeerd de beslissing van zijn zoon te respecteren en had niet gedaan zoals zo veel drammerige ouders die de sportieve prestaties van hun kinderen als een garantie voor succes in het leven zagen. Toch had Mike het er heel moeilijk mee gehad.

Het had Tia echter nog harder geraakt.

'We raken hem kwijt,' had ze gezegd.

Mike was daar niet zo zeker van. Adam had een traumatische ervaring achter de rug – de zelfmoord van een vriend – en natuurlijk leed hij al aanzienlijk onder zijn eigen puberteit. Hij was teruggetrokken en humeurig. Hij was altijd op zijn kamer, deze kamer, zat meestal achter deze computer, games te spelen, te chatten en godweet-wat-nog-meer. Maar gold dat niet voor de meeste tieners? Adam praatte nauwelijks met hen, reageerde zelden wanneer ze hem iets vroegen en als hij reageerde, was dat met een zucht van ergernis. Maar nogmaals... was dat zo abnormaal?

Het was Tia's idee geweest, dit bespioneren. Tia was advocaat strafrecht bij Burton & Crimstein in Manhattan. In een van de zaken waaraan ze had gewerkt, ging het om ene Pale Haley, die werd verdacht van het witwassen van geld. Haley was gepakt door de FBI nadat ze zijn gangen op het internet enige tijd hadden gevolgd.

Brett, de computerjongen, was de technische man van Tia's advocatenkantoor. Mike zat naar Bretts vuile nagels te staren. De nagels die Adams toetsenbord aanraakten. Dat was het enige waaraan Mike kon denken. Die knaap met zijn gore nagels zat hier in de slaapkamer van hun zoon en leefde zich uit op Adams kostbaarste bezit.

'Ik ben bijna klaar,' zei Brett.

Mike was op de website van E-SpyRight geweest en had de tekst op de homepage gezien, in grote, vette letters:

WORDEN UW KINDEREN BENADERD DOOR PEDOFIELEN?
STELN UW WERKNEMERS GELD VAN U?

Daaronder, in nog grotere, nog vettere letters, het argument dat Tia over de streep had getrokken:

U HEBT HET RECHT DAT TE WETEN!

En daaronder een aantal dankbetuigingen:

'Uw product heeft mijn dochter gered van de ergste nachtmerrie van elke ouder: een seksmaniak! Bedankt, E-SpyRight!' Bob, Denver, Colorado

'Ik heb ontdekt dat mijn naaste collega, die ik blind vertrouwde, geld stal van ons bedrijf. Zonder uw software zou dat me nooit gelukt zijn!' Kevin, Boston, Massachusetts

Mike was ertegen geweest.

'Hij is onze zoon,' zei Tia.

'Dat weet ik. Denk je dat ik dat niet weet?'

'Maak jij je dan geen zorgen?'

'Natuurlijk maak ik me zorgen. Maar...'

'Maar wat? We zijn zijn ouders!' En daarna, alsof ze de tekst van de website voorlas: 'We hebben het recht het te weten.'

'Maar hebben we ook het recht om zijn privacy te schenden?'

'Om hem te beschermen? Ja, dat recht hebben we. Hij is ons kind.'

Mike schudde zijn hoofd.

‘We hebben niet alleen het recht,’ zei Tia terwijl ze vlak voor hem kwam staan, ‘maar ook de plicht.’

‘Waren jouw ouders op de hoogte van alles wat je deed?’

‘Nee.’

‘En van alles wat je dacht? Van elk gesprek dat je met je vrienden en vriendinnen voerde?’

‘Nee.’

‘Nou, daar hebben we het nu over.’

‘Denk eens aan de ouders van Spencer Hill,’ bracht ze ertegen in. Mike was met stomheid geslagen. Ze bleven elkaar aankijken.

‘Als zij het nog eens over hadden kunnen doen,’ vervolgde ze, ‘als Betsy en Ron hun Spencer nog hadden gehad...’

‘Dat kun je niet zeggen, Tia.’

‘Nee, luister naar me. Als zij het opnieuw konden doen en Spencer was nog in leven, denk je dan niet dat ze hem een beetje beter in de gaten zouden hebben gehouden?’

Spencer Hill, een klasgenoot van Adam, had vier maanden geleden zelfmoord gepleegd. Dat was natuurlijk heel erg geweest en het had Adam en zijn klasgenoten diep geraakt. Mike had Tia daaraan herinnerd.

‘Denk je niet dat dát Adams gedrag verklaart?’

‘Wat? Spencers zelfmoord?’

‘Natuurlijk.’

‘Tot op zekere hoogte, ja. Maar je weet dat hij toen al aan het veranderen was. Het heeft het proces alleen versneld.’

‘Misschien, als we hem wat meer ruimte geven...’

‘Nee,’ zei Tia, op een toon die geen tegenspraak duldde. ‘Die afschuwelijke zaak heeft Adams gedrag misschien wel begrijpelijker gemaakt, maar daarmee niet minder gevaarlijk. Sterker nog, eerder gevaarlijker.’

Mike dacht daarover na. ‘We moeten het hem vertellen,’ zei hij.

‘Wat?’

‘We moeten tegen Adam zeggen dat we zijn gangen op het net nagaan.’

Ze trok een gezicht. ‘Wat heeft dat nou voor zin?’

‘Dan weet hij dat hij in de gaten wordt gehouden.’

‘Alsof je iemand door een smeris laat volgen om te zien of hij te hard rijdt? Dit is iets anders.’

‘Nee, dit is precies hetzelfde.’

‘Dan doet hij het, wat dat ook is, bij een vriend thuis, of in een

internetcafé, of ergens anders.’

‘Nou en? We moeten het hem laten weten. Adam vertrouwt privé-zaken aan zijn computer toe.’

Tia deed een stap naar hem toe en legde haar hand op zijn borst. Ook nu nog, na al die jaren, deed het hem iets wanneer ze hem aanraakte. ‘Hij zit in de problemen, Mike,’ zei ze. ‘Begrijp je dat dan niet? Je zoon zit in de problemen. Misschien drinkt hij, of gebruikt hij drugs, of god-weet-wat. Hou op je kop in het zand te steken.’

‘Ik stop mijn kop helemaal nergens in.’

Haar stem kreeg een bijna smekende klank. ‘Jij zoekt de makkelijkste weg. Hoop je soms dat Adam er gewoon overheen groeit?’

‘Dat zeg ik niet. Maar denk na. Het gaat hier om nieuwe technologie en hij bewaart zijn geheime gedachten en emoties in die computer. Zou jij gewild hebben dat je ouders alles van je wisten?’

‘Het is nu een andere wereld,’ zei Tia.

‘Weet je dat zeker?’

‘Wat kan het voor kwaad? We zijn zijn ouders. We willen het beste voor hem.’

Mike schudde zijn hoofd weer. ‘Je wilt niet alles weten wat een ander denkt,’ zei hij. ‘Sommige dingen horen privé te blijven.’

Ze haalde haar hand van zijn borst. ‘Geheim, bedoel je?’

‘Ja.’

‘Wil je zeggen dat mensen recht hebben op hun geheimen?’

‘Natuurlijk hebben ze dat.’

Ze keek hem aan met een merkwaardige blik, die hem niet beviel.

‘Heb jij geheimen?’ vroeg ze.

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Heb jij geheimen voor mij?’ vroeg Tia weer.

‘Nee. Maar je hoeft ook niet alles te weten wat ik denk.’

‘En jij hoeft al mijn gedachten ook niet te weten.’

Daarna zwegen ze, allebei, en deed Tia een stapje achteruit.

‘Maar als ik moet kiezen tussen mijn zoon beschermen en zijn privacy respecteren,’ zei Tia, ‘dan kies ik voor het eerste.’

De discussie – Mike had het geen ruzie willen noemen – had een maand geduurd. Mike had geprobeerd zijn zoon uit zijn isolement te halen. Hij had Adam voorgesteld om samen naar het winkelcentrum te gaan, naar de speelhal, naar popconcerten zelfs. Adam had alles afgeslagen. Hij bleef steeds vaker van huis, hield zich niet meer aan de afgesproken tijden. Hij kwam niet eens meer eten. Zijn schoolcijfers werden slechter. Eén keer kregen ze hem zover dat hij

naar een therapeut ging. Die dacht dat er misschien sprake van een depressie was. Mogelijk kon die worden verholpen met medicijnen, maar dan wilde hij Adam eerst nog een keer zien. Adam had dat resoluut geweigerd.

Toen ze erop hadden gestaan dat hij nogmaals naar de therapeut ging, was Adam twee dagen van huis weggebleven. Zijn mobiele telefoon beantwoordde hij niet. Mike en Tia waren in alle staten geweest. Naderhand bleek dat hij bij een vriend was ondergedoken.

‘We raken hem kwijt,’ zei Tia weer.

En Mike zei niets.

‘Uiteindelijk zijn we alleen maar verzorgers, Mike. Je zorgt een tijdje voor ze en daarna gaan ze hun eigen leven leiden. Het enige wat ik wil is dat hij in leven en gezond blijft totdat we hem laten gaan. Daarna mag hij het zelf bepalen.’

Mike knikte. ‘Goed dan.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg ze.

‘Nee.’

‘Ik ook niet. Maar ik blijf maar aan Spencer Hill denken.’

Hij knikte weer.

‘Mike?’

Hij keek haar aan. Ze glimlachte naar hem, die scheve glimlach die hij voor het eerst op een kille winter op Dartmouth had gezien. De glimlach die zich als een kurkentrekker in zijn hart had geboord en er nooit meer uit was gegaan.

‘Ik hou van je,’ zei ze.

‘Ik ook van jou.’

En aldus werd besloten dat ze hun oudste kind zouden bespioneren.

2

In het begin waren er nauwelijks verontrustende of verhelderende e-mails of andere berichten geweest. Maar drie weken later veranderde dat rigoureuus.

De intercom op Tia's werkplek zoemde.

'Mijn kantoor, nu,' zei een stem kortaf.

Het was Hester Crimstein, de grote baas van het advocatenkantoor waar ze werkte. Hester piepte haar ondergeschikten altijd zelf op, liet dat nooit door haar assistente doen. En ze klonk altijd alsof ze de pest in had, alsof je had moeten raden dat ze je nodig had en je op wonderbaarlijke wijze aan haar bureau had moeten verschijnen voordat zij haar kostbare tijd verspilde aan een oproep per intercom.

Zes maanden geleden was Tia weer als advocaat aan het werk gegaan, op het kantoor van Burton & Crimstein. Burton was jaren geleden overleden. Crimstein, de beroemde en alom gevreesde jurist Hester Crimstein, was echter springlevend en had hier de leiding. Ze stond internationaal bekend als expert op vrijwel alle terreinen van de misdaad en had zelfs een eigen praatprogramma op Real TV met de slim gekozen naam *Crimstein on Crime*.

'Tia?' vroeg de norse stem uit de intercom, maar dat was niets bijzonders, want Hester Crimstein klonk altijd nors.

'Ik kom eraan.'

Ze gooide het rapport van E-SpyRight in haar bureaula en liep naar voren, langs de met glas afgeschermd, zonverlichte kantoren van de senior partners aan de ene kant en de zuurstofarme werkplekken aan de andere. Burton & Crimstein hanteerde een totalitair klassensysteem met daarboven één regerend vorst. Er waren wel andere senior partners, natuurlijk, maar Hester Crimstein zou nooit toestaan dat een van hen zijn naam aan de firmanaam toevoegde.

Tia kwam bij de ruime kantoor suite van haar baas. Hesters assistente keek amper op toen ze langsliep. Hesters deur stond open.

Zoals meestal. Tia bleef staan en klopte op de muur naast de deur.

Hester liep heen en weer door haar kantoor. Ze was klein van stuk maar zag er niet klein uit. Ze oogde compact, sterk en een beetje gevaarlijk. Het was niet ijsberen wat ze deed, dacht Tia, maar rondsluipen, als een wolf. Ze gaf warmte af, straalde macht uit.

‘Ik wil dat je zaterdag een getuigenverhoor in Boston doet,’ zei ze zonder omhaal.

Tia ging het kantoor binnen. Hesters haar pluisde, zoals altijd, en het was geveerd in een net niet blonde kleur. Op de een of andere manier gaf ze je het gevoel dat ze gehaast was maar ook alles onder controle had. Sommige mensen eisten je aandacht op... Hester Crimstein greep je bij je revers en schudde je door elkaar totdat je haar recht in de ogen keek.

‘Natuurlijk, geen probleem,’ zei Tia. ‘Welke zaak?’

‘Beck.’

Tia kende de zaak.

‘Hier is het dossier. Die computerjongen, die knul met die kromme rug en die vreselijke tatoeages, komt ook naar Boston.’

‘Brett,’ zei Tia.

‘Ja, die. Ik wil weten wat hij in zijn computer heeft.’

Hester gaf haar het dossier en begon weer te lopen.

Tia sloeg het open. ‘Dit is toch die getuige in die bar?’

‘Precies. Neem de vlucht van morgen. Ga nu naar huis en neem het dossier door.’

‘Oké, komt voor elkaar.’

Hester bleef staan. ‘Tia?’

Tia stond in het dossier te bladeren. Ze moest moeite doen om haar gedachten bij de zaak te houden, bij Beck en het verhoor en de kans om naar Boston te gaan. Maar haar gedachten dwaalden steeds af naar dat verdemde rapport van E-SpyRight. Ze keek op naar haar baas.

‘Ben je ergens anders met je gedachten?’ vroeg Hester.

‘Alleen bij dit verhoor.’

Hester fronste haar wenkbrauwen. ‘Mooi zo. Want die Beck is een leugenachtige baal ezelstront. Ben ik duidelijk?’

‘Ezelstront,’ herhaalde Tia.

‘Ja. Hij heeft niet gezien wat hij zegt gezien te hebben. Dat bestaat niet. Hoor je me?’

‘En jij wilt dat ik dat bewijs?’

‘Nee.’

‘Nee?’

‘Wat ik wil, is het tegenovergestelde.’

Nu fronste Tia haar wenkbrauwen. ‘Nu kan ik je even niet volgen. Je wilt niet dat ik aantoon dat hij een leugenachtige baal ezelstront is?’

‘Nee.’

Tia haalde net zichtbaar haar schouders op. ‘Zou je dat willen toelichten?’

‘Met alle plezier. Ik wil dat je daar gaat zitten en lief naar hem knikt en hem een miljoen vragen stelt. Ik wil dat je iets aantrekt wat strak en misschien zelfs wat dieper uitgesneden is. Ik wil dat je naar hem glimlacht alsof jullie voor het eerst uit zijn en dat je alles wat hij zegt buitengewoon fascinerend vindt. Laat geen scepsis in je stem doorklinken. Elk woord dat hij zegt is niets dan de waarheid.’

Tia knikte. ‘Je wilt dat hij vrijuit praat.’

‘Ja.’

‘En dat alles wordt vastgelegd. Zijn hele verhaal.’

‘Wederom ja.’

‘Zodat jij hem tijdens het proces aan het kruis kunt nagelen.’

Hester trok haar ene wenkbrauw op. ‘Met de befaamde Crimstein-panache.’

‘Oké,’ zei Tia. ‘Begrepen.’

‘Ik ga hem zijn ballen als ontbijt opdienen. Het is jouw taak, om binnen deze metafoor te blijven, om de boodschappen in huis te halen. Kun je dat aan?’

Dat rapport van Adams computer... wat moest ze daar nu mee? Mike bellen, om te beginnen. Om de tafel gaan zitten, het doorpraten en bepalen wat hun volgende stap moest zijn...

‘Tia?’

‘Ik kan het aan, ja.’

Hester bleef staan en deed toen een stap naar Tia toe. Ze was minstens vijftien centimeter kleiner dan Tia, maar zo voelde het niet. ‘Weet je waarom ik jou hiervoor heb uitgekozen?’

‘Omdat ik van de rechtenfaculteit van Columbia kom, omdat ik een verdomd goeie advocaat ben en omdat jij me in de zes maanden dat ik hier ben werk hebt laten doen dat zelfs voor een resusaapje geen uitdaging is?’

‘Nee.’

‘Waarom dan?’

‘Omdat je oud bent.’

Tia keek haar aan.

‘Niet op die manier. Ik bedoel, hoe oud ben je, halverwege de

veertig? Ik ben minstens tien jaar ouder dan jij. Wat ik bedoel is dat al mijn andere junior advocaten kinderen zijn. Die willen de held uithangen. Die denken dat ze zich moeten bewijzen.'

'En ik niet?'

Hester haalde haar schouders op. 'Als je dat doet, lig je eruit.'

Daar wist Tia niets op te zeggen, dus hield ze haar mond. Ze boog haar hoofd en keek naar het dossier, maar automatisch dwaalden haar gedachten weer af naar haar zoon, naar die verdomde computer van hem en naar dat rapport.

Hester bleef even zwijgen. Ze keek Tia aan met de starende blik waarmee ze al heel wat getuigen op de knieën had gekregen. Tia zag het en probeerde zich ertegen te verzetten. 'Waarom heb je voor dit advocatenkantoor gekozen?'

'Wil je de waarheid horen?'

'Als het even kan.'

'Om jou,' zei Tia.

'Moet ik me nu gevleid voelen?'

Tia haalde haar schouders op. 'Je vroeg om de waarheid. De waarheid is dat ik altijd bewondering voor je werk heb gehad.'

Hester glimlachte. 'Ja, ja, ik ben een harde tante.'

Tia wachtte.

'Maar waarom nog meer?'

'Dat is het wel zo'n beetje,' zei Tia.

Hester schudde haar hoofd. 'Er is meer.'

'Ik kan je niet volgen.'

Hester ging achter haar bureau zitten en gebaarde Tia ook een stoel te nemen. 'Moet ik het weer uitleggen?'

'Graag.'

'Jij hebt voor dit kantoor gekozen omdat het wordt geleid door een feministe. Je ging ervan uit dat ik zou begrijpen waarom jij al die jaren vrij hebt genomen om je kinderen op te voeden.'

Tia zei niets.

'Waar of niet?'

'Tot op zekere hoogte.'

'Maar zie je, het feminisme gaat niet over het helpen van je medezusters. Het gaat om het creëren van een gelijkwaardig speelveld. Om vrouwen keuzes te bieden, geen garanties.'

Tia wachtte.

'Jij hebt voor het moederschap gekozen. Daar zou je niet voor gestraft moeten worden. Maar het maakt je ook niet speciaal. Wat werk betreft heb je jaren tijd verloren. Je bent achter geraakt. Je

kunt niet zomaar doorgaan waar je bent opgehouden. Een gelijkwaardig speelveld. Dus als een man er jaren tussenuit gaat om zijn kinderen op te voeden, zou hij hetzelfde behandeld moeten worden. Begrijp je?’

Tia maakte een handgebaar dat van alles kon betekenen.

‘Je zei dat je bewondering voor mijn werk had,’ vervolgde Hester.

‘Ja.’

‘Ik heb ervoor gekozen geen gezin te hebben. Heb je daar ook bewondering voor?’

‘Ik denk niet dat dat iets is om al dan niet bewondering voor te hebben.’

‘Precies. En hetzelfde geldt voor de keuze die jij hebt gemaakt. Ik heb voor mijn carrière gekozen en daar ben ik niet van afgeweken. Dus wat carrière in de advocatuur betreft lig ik een heel eind op je voor. Maar als ik ’s avonds naar huis ga, word ik niet opgewacht door een knappe dokter en twee-komma-vier kinderen. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ja.’

‘Geweldig.’ Hesters neusgaten werden wijder terwijl ze haar be-roemde dwingende blik nóg dwingender maakte. ‘Dus zolang jij in dit kantoor bent – in mijn kantoor – denk je alleen aan mij, aan hoe je me van dienst kunt zijn en hoe je me kunt behagen, niet aan wat je vanavond gaat koken en of je kind wel op tijd voor zijn voetbaltraining zal zijn. Duidelijk?’

Tia wilde protesteren maar de toon van Hesters stem gaf haar daar de ruimte niet voor. ‘Duidelijk.’

‘Mooi zo.’

De telefoon ging. Hester nam op. ‘Wat?’ Een pauze. ‘Die idioot. Ik heb hem gezegd dat hij zijn mond moest houden.’ Hester draaide haar bureaustoel een halve slag om. Voor Tia het sein om te vertrekken. Ze stond op, liep het kantoor uit en wou dat het verdomme waar was dat ze zich alleen maar zorgen hoefde te maken over stompzinnige zaken als het avondeten en voetbaltraining.

In de gang bleef ze staan en haalde ze haar mobiele telefoon uit haar zak. Ze klemde het dossier onder haar arm en ondanks Hesters terechtwijzing gingen haar gedachten meteen weer terug naar de e-mail met het rapport van E-SpyRight.

De rapporten waren vaak zo lang – Adam surfte veel op het net, bezocht allerlei sites en had talloze ‘vrienden’ in chatboxen als MySpace en FaceBook – dat ze een dikke stapel vormden als ze die